

[Udenrigsministeren]

Den første statslånsaftale på 75 mio. kr. med Nicaragua blev indgået i november 1985, og det lån er blevet anvendt til at istandsætte stærkt nedslidte veje, til at renovere mindre kornsiloanlæg, som især betjener små korndyrkere, og til istandsættelse af et stort antal hønserier.

Det næste statslån på 70 mio. kr., som Finansudvalget tiltrådte i oktober i år, vil gå til projekter vedrørende bl.a. rehabilitering af en cementfabrik, udvidelse af lagerfaciliteterne i forbindelse med en eksisterende fodermølle, et overrislingsprojekt og fortsat støtte til hønserier.

Allerede i begyndelsen af næste år vil vi indlede forhandlinger om et tredje statslån, der bliver på ca. 100 mio. kr. Regeringsaftalen vil forhåbentlig kunne indgås allerede i slutningen af næste år.

Med iværksættelsen af alle disse nye projekter og med endnu et tredje lån undervejs er der i realiteten allerede tale om, at der er sket en betydelig udvidelse af Danmarks bistand til Nicaragua siden 1984. Samtidig fortsætter den bistand, som hidtil er ydet på gavebasis, i begrænset omfang. De tre Danidaprojekter, som blev sat i gang inden omlægningen til lånebistand, vil naturligvis blive fuldført. Det drejer sig om et skovfrøprojekt, et vandkvalitetsinstitut og et grønsagsprojekt. Vi regner med, at alle tre projekter vil være fuldført i 1989.

På et andet vigtigt område har vi imidlertid samtidig udvidet den danske gavebistand. Det gælder den bistand, som bliver ydet gennem de frivillige organisationer. Nicaraguakomiteen bygger skoler, WUS og Folkekirkens Nødhjælp arbejder hver med deres projekt i sundhedssektoren, og Specialarbejderforbundet underviser landarbejdere. Desuden administrerer WUS et frivilligprogram, som for øjeblikket omfatter 15 frivillige. Dette er alt sammen noget, der sker for danske statslige gavebistandsmidler.

Flere nye projekter er under behandling i Danida, og i den forbindelse vil jeg gerne oplyse, at der for nylig er indledt drøftelser mellem Danida og Mellemfolkeligt Samvirke om at iværksætte et nyt frivilligprogram. Det kan muligvis tage udgangspunkt i Nicaragua, men sigtet burde være at udvide dette program til flere af de mellemamerikanske lande, som opfylder de bistandspolitiske retningslinier for dansk

gavebistand, sådan at vi netop gennem et sådant frivilligprogram, der dækker flere lande, kan yde endnu et bidrag til den bredere fredsproces.

Hvis man nu ser på udviklingen i den samlede bistand til Nicaragua, dvs. både låne- og gavebistand under ét, blev der i 1985 udbetalt 10 mio. kr., i 1986 26 mio. kr., i år tæt ved 50 mio. kr., og næste år bliver der udbetalt 107 mio. kr., dvs. over de 100 mio. kr., der lægges op til i beslutningsforslaget.

Jeg synes, det er meget vigtigt at holde sig for øje, at det, der rent faktisk er sket med den danske bistandsindsats i Nicaragua i de seneste år, er dels en meget kraftig forøgelse af de samlede overførsler, dels en orientering af bistanden mod områder og sektorer, som helt givet har stor betydning for landets økonomi og produktion, og der kan også være grund til at minde om, at gaveelementet i de statslån, vi yder, er meget stort; det ligger helt oppe på 76 pct.

Alt i alt må man derfor sige, at den danske bistand til Nicaragua allerede i dag dækker et bredt spektrum af sektorer og behov, og at netop kombinationen af statslån og bistand gennem en række frivillige organisationer er noget, der forekommer at være særdeles velegnet for et modtagerland som Nicaragua. De danske erfaringer med dette samarbejde har været gode.

På den baggrund synes jeg ærlig talt godt, man kan spørge forslagsstillerne vedrørende de i det væsentlige identiske beslutningsforslag: Hvad er det så, der dybest set har fået dem til at fremsætte disse forslag? Er det et ønske om at yde et konstruktivt og sagligt bidrag til den bistandspolitiske debat, eller er der i virkeligheden tale om et skjult forsøg på at drive storpolitik med danske bistandsmidler?

Jeg vil ikke lægge skjul på, at jeg er skuffet over, at lige præcis De Radikale og Socialdemokratiet vil lægge navn til det ene af disse forslag. Jeg er ked af, at ikke alle forslagsstillerne har fundet det væsentligt at være til stede i salen under behandlingen her, så vi kunne få en principiel debat om, hvad det egentlig er, man er ved at foretage sig her, og jeg vil gerne forklare, hvorfor det bekymrer mig. Det skyldes ikke så meget det konkrete indhold af forslagens enkelte elementer, for ser man på den politik, regeringen faktisk har ført, de holdninger, vi har givet udtryk for, og de handlinger, vi har gennemført, er der jo i realiteten ingen større